

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođu ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew éi!

↳ Sserbske njedželske łopjeno. ↳

Wudawa so kóždy šobotu w Šmolerjez knihicziščeženi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Cantate.

Jana 16, 5—15.

Cantate, spěwajće; spěwajće temu Anjesej nowy křěsluš, pschetož wón čžini džiwý. Khwal teho Anjesa, moja dušcha, a šchtož we mni je, jeho šwjate mjeno. Khwal teho Anjesa, moja dušcha, a njesapomú jeho dobrotow; kotryž tebi wšchitke twoje hrěchi wodawa a šahoji wšchitke twoje khoroscze; kotryž twoje žiwjenje wot škaženja wumozje; kotryž tebe křónuje š hnadu a se šmilnosczu. Spěwajće jemu. Čžaš wot jutrow hacž do šwjatkow je ša wěrjazych wažny čžaš, w kotrymž wuczobnizy teho Anjesa čžachu na teho šlubjehneho trošhtarja. Hody a jutry šu lubošne rócžne čžazy; ale čžeho dla mamy tež šwjatki? Wjele jich je, kiž njewjedža, čžehodla šo šwjatki šwjecža. Našche Bože šłowo pokazuje nam, šchto šwjatki na šebi maja

1. ša šwět, 2. ša wuczobnikow a 3. ša teho Anjesa.

1. W každej njeduschnej wěstosczi a šamopaschnosczi křhodža tola ludžo tudy na šemi! Wot šwjatkow pak pschěbnya mješ nami šwjaty Duch, kiž pschecžiwio hrěšnikam wustupi a budže šwět šchtrafowacž hrěcha, prawdosczje a šuda dla. — Wšchitkich hrěchow pschicžina je njewěra. Njewěra šo dale wupschestrěwa. Šswjaty Duch pak hrěch njewěry na šjawne pschinješe a dowjedže šwět k temu pošnacžu, šo je šo Božej hnadže pschecžiwil. D derje tebi, hdyž twoja wěra šwět pschewinje. — Šswjaty Duch pak

budže šwět šchtrafowacž prawdosczje dla. Prawdosczž běšche, šo Jesuř, tón Šsyn Boži, šwět wopuschcži. Wón jeho hódny njebě. Boža prawdosczž je šwětej šwězu šašo wšala. Wón pschecžerpi jeno šašluženu šchtrafu duzy do nozy wěczneho šatamanštwa. Daj šo wopravicž pschěš Jesuřa a jeho hnadu šebi daricž. — A škóncžnje šchtrafuje šwjaty Duch šwět šuda dla. Šswět šebi myřli, šo je wón š knjesom; ale šěrschta šwěta je čžert a mordar wot šwocžatka. Jeho šud je wuprajeny wot šmjercze našcheho Šbóžnika šem. Wón je šanicženy, našch Šbóžnik pak powyšcheny.

2. Našche Bože šłowo pokazuje nam, šchto šwjatki na šebi maja ša Anjesowych wuczobnikow. Kažki wulki a wažny škutk šu wuczobnizy teho Anjesa dokonjeli, ludžo š Galilejskeie! Nowu wěru pschipowjedacž a hrěšnikow k temu Anjesej dowjescz a š tym Anjesom pschecžerpicž, to běšche jich nadawł. A temu potrebachu jehneho pomocnika, a to je šwjaty Duch. Na šwjatki tež woni jeho dostachu a předowachu šłowo teho Anjesa. Woni pak tošame tež napisachu, a to je našch nowy testament. Tak mamy tež my tón nowy testament, žórlo našcheje wěry, wuczby a žiwjenja. W tym Božim šłowje křhodži tež dženska hišcže našch Anjes pschěš šwoje gmejny a Bože domy a rošwuczuje wšchitkich, kotřiz tošame šlyřcha. Twój Šbóžnik ma tebi hišcže wjele prajicž wo tebi a wo twojej šbóžnosczzi. We šwojim čžazu pak budže wón wšchitko tebi pschipowjedacž. Daj šo tehodla wot šwjateho Ducha wodžicž!

3. Nasche Bože słowo pokasuje, shto swjatti na bebi maja ja teho Knjesa kameho. Shto ma Jesuſowy skutk wuwjeszcz, dokonjecz a pschizpicz? To je nadawt swjateho Ducha, skutk naicheho Sboznika wuwjeszcz. Tonkamy nam do wscheje wernoscze pucz potaja a Jesuſa pschekraſni; pschetoż wot mojeho budze won wsacz a wam pschipowjedacz.

Hamjen.

B. w K.

Mjeno dzenſniſcheje njedzele.

Stare mjeno ja dzenſniſchu njedzeli reka: „Cantate!“ to je: „spewajcze!“ Tuto mjeno je jej 96. psalm dat, kiž so stymi słowami spoczina: „Spewajcze temu Knjesej nowy kherslusch!“ A shto je s tymle nowym khersluschom menjene? To je, kaž Luther praji, to swjate ewangelion abo ta wjebela a troſchtapokna powjeszcz wo Bozej wulkej hnadze w Khryſtuſu. Duž ma so tonle „nowy kherslusch“ wschudžom tam spewacz a pschipowjedacz, hdžež je Khryſtuſowa zyrkej. Mjeno „Cantate!“ je po tajkim wjebete mjeno, runje kaž so tež druhich njedzelow mjena w nęcziſchim czaſu zyrkwinneho leta kame swjebelaze a troſchtowaze mjena. Nad tym so tež njemožemy džiwać. Kaž nęc swnokowna, widomna stwórbu w rjanym nalęžu swój najwjebelschi czaſ swjeczki, tof tež s dobom Khryſtuſowa zyrkej jako duchowne stworjenje swjateho Ducha. Pohladamy wróczo, dha widžimy row wotwrjeny a s Khryſtuſowym horjestaczom nam žiwjenje a sbóžnoszcz na swětlo pschinjebenej; pohladamy pak doprédka, widžimy njebieſa woczinjene, s Khryſtuſowym knjebjuspěczom nam węcžny wótžny dom pschihotowany a njebieſku swjatinizu wotamknjenu, s lotrejež so swjaty Duch jako njebieſki troſchtat do našich ſlabych wutrobom dele puſchca, so by naſ s temu sbožu dowjedk, ki je nam psches Khryſta pschihotowane. A tak widžimy so se kamej Bozej hnadu a ſmilnoſczu wobdatny, so ſmemy s radoſczu wuwolacz: „Subilate! Cantate!“ wyſtajcze, spewajcze!

Móz spewanja.

Njany dobry spew je pschezo nęcšto, shtož wutrobu jima. Wobebje do ſrudobny njeke troſchtny spew wjazny troſchta hacž ręcžane słowo. W prjedawſchich czaſach bē waschnje, so džečzi spewajo po haſach czaſach a bychu pschi tym a druhim domom jaſtali a kherslusch wuspewali. Luther je jako džečzo tež tak spewal a bebi s tym nęcšto malo ſaklužik. Psched wjazny letami bē tež hiſchcže w Budyſchinje waschnje, so bychu nęcotſi ſchulerjo wjebkeje ſchule kóždu njedzeli dopoldnja psched węcžny domami, kiž wo to rodžachu a nęcšto ja to dawachu, spew sanjeſli. Spewanje póstnych khersluschow kaž tež spewanje na puſtych wječorach hiſchcže dženſa w Eserbach tu a tam mamy. W Barlinje je njeboh i dwórſki předač Stöcker tajke spewanje duchownych khersluschow psches ſchulſte džečzi ſažo ſawjedk. Do wschelakich dworow tuczi spewarjo se ſwojim spewom stupja a jich pucz njeje bjes žohnowanja. Dwórſki předač Stöcker powjedache ras wo tym taſle:

Naschi spewarjo so s wjetſcha radwidženi. Tola ras, hdž na haſny ſaspewachu, so do nich dželaczeſ da a móžnje na nich ſwaricz a rejicz pocža. Pschi ſamym puki padachu. Młodži spewarjo so se ſwojim namjedowarjom psches to mylicž njedachu, ale ſandžechu do drugeho dwora a sanjeſechu tam s jaſnym hloſom tón kherslusch: „Ja ſym psches Khryſta krawne ranj tón prawy ſaložk namakal“. Hrubny, ſwarjaty dželaczeſ bēiche jich spewacz ſklyſchal. Hdž potom jedyn s tnych hólczatom se ſchlicžlu

mjes poſlucharjom ſtupi, so bychu nęcšto malo do njeje dali, wón widžeſche, so bē tamny dželaczeſ tež mjes poſlucharjami a tež dar do ſchlicžki tynny. Hiſchcže bóle pak so džiwaſche, hdž tutón dželaczeſ ja spewarjami tež do drugeho a tſecžeho doma džeſche, na spew nutrnje poſluchaſche a pschezo swój dar do ſchlicžki da. Nęcšto pak so wóžet spewarjom dlęje ſdžeržecz njemóžeſche. Wón s dželaczeſej pschistupiwſchi rjekny: „To dnrbicže mi tola roſjaſnicž; najprjedy ſcže na naſ ſwarili a nęcšto na naſ poſluchače, haj, kamo dar do ſchlicžki dacže.“ Na to dželaczeſ wotmolwi: „To chzu Wam prajicz. Tón kherslusch, kiž ſcže runje spewali, mējeſche moja njebo macž jara rada, je jón mi huſto spewala. Nęcšto je dawno morwa a ja bēch žyle na njón ſabył. Hdž pak jón dženſa wot waſ ſklyſchach, buch ſažo na ſwoju macž dopomnjeny a s tym na wscho to dobre, shtož je naſ wona wuczila. Haj, tu we wulkim mēcže bēch žyle na Boha ſabył; ale ja Wam ſlubju, so na Wasche spewanje ženje wjazny žaneho ſleho ſłowczka njepraju.“

Nas bēchu cži kami spewarjo psched wulkim domom runje tón kherslusch: „Shtož cžini Bóh, wscho dobre je“, spewali. Duž s nim po ſthodže dele wscha wuplakana žónſka pschibēža. Shto wona chže? Džakowacz so chže. „Ach Wj njewēſcže“, tak wona džeſche, „kaſku dobrotu ſcže mi wopolasali. Nunje bēſche moja jeniczka džowezicžka ſwojej woczki na węcžne ſandželila. Ja pschi njej wscha ſelamana bjeſe wscheho troſchta ſedžach. Duž wasche spewanje ſaklyſchach a nęcšto mam troſcht we ſwojim Boſy.“

Bahadło ſmjercže.

Hdž bebi swjaty japoſchtoł Pawoł na Khryſtuſowe ſtanjenje s rowa myſli, wón wyſta: „Hdže je, ſmjercž, tvoje žahadło?“ — Pčžola ma žahadło a s tutym žahadłom wona cžlowjeſej wjele bolosczow nacžini, hdž jeho kaſnje. Se-li pak pčžolaze žahadło wuczehnjene, dha móžech pčžolu na ſwoju ruku ſadžicz, so po njej kaſny a so tola bojecž njetrjebaſch, so cži nęcšto ſcžini. Ssmjercž je pschezo wótre žahadło mēla. Kaſ je so tola ludžom ſtyſkało, hdž so widželi, so so jim ſmjercž bliži! A njewērjazny ludžo so jeje hiſchcže dženſa boja. A to niž podarmo. Eso bližaza ſmjercž jim jich ſwēdomnje, kiž je w hrēcach ſpało, wubudži, so bližaza ſmjercž jim pschimoła: Nęcšto cže powjedu psched ſudnika Boha, so by tam ſamolwjenje ja wschē ſwoje ſutki dat. So so potom njewērjazny psched ſmjercžu ſtróži a so jemu ta kamo wulke bolosczje nacžini, to węcžje žadny dživ njeje. Nęcšto pak je Khryſtuſ ſtanjł, kiž je ſmjercži móž wſal; a shtóž do njeho wēri, tón drje ſmjercži tež njewuczeknje; tola pak ſmjercž žaneho žahadła ja njeho nima, so by jemu bolosczow nacžinila. Wón wjele bóle ſtrojchtny, bjes bojoſcže, s rjanej nadžiju na węcžne žiwjenje do ſmjercže dže. Wſchako so psches Khryſtuſa jemu wschē jeho hrēcchi wodate. Tajki móže potom kaž Pawoł wyſtacž: Hdže je, ſmjercž, tvoje žahadło! A wón móže tež pschistajicz: Hdže je, hela, tvoje dobycže? Pschetož na nim hela junu žaneho džela njesmēje. Wón nimo jejnnych duri póndže. Kaž ſwobodny cžlowjeſ nimo jaſtwa dže, hdžež jeczi ſłóſtnizny nutſkach ſdychuja, a wón na nich se ſrudobu ſpomina, so so kami dla ſwojeje winy tak njelbožowni, wón ſam pak nimo jaſtwinnych duri dže a jaſtwo a jaſtwini jaſtojnizny nad nim žaneje možny nimaju, tak tež wón junu nimo hele póndže a hela se ſwojimi móžnyimi nad nim žaneje možny njesmēje.

Alle shtó ſmēje tajke ſbože? Ženicžny wērjazny. Duž chžemy so próžowacz, do ſtanjeneho Sboznika wēricž, w Božim ſłowje wo nim cžitacz, s jeho domej a woltarjeſ so džeržecz, po jeho pschikladže ſhodžicz a wscho cžinicž, shtož naſ swjate piſmo wuczki. Potom

tež t pravej, sbóžnych činjazej wěrje dóndžemy a šmjercz sa naš žaneho žahadla a hela žaneho dohycza njesměje.

Ciúče wscho w Jesukowym mjenje!

Nasch Ebóžnik Jesuš Khrystuš ma wo naš najwjetsche saklužby. Wón je šebi naš wumohł, warbowal a dobył, so šmy šami jeho. Kaž murja dom wobdawa, drašta czěło wodžewa, pata kurjo kryje, tak wón naš. Bjes njeho my nihdže nješšmy. Stejimy š próštwu psched Bohom, dha steji Khrystuš š nami šobu. Ššmy w nuš, widži Bóh Khrystuša pschi naš. Njedyrbjal nam wón potom pomhacž? Duž pak dyršimy we wschém šwojim thodženju a činjenju wjedžecž, so je wón pola naš a so jeho mjeno nad našchim džělom leži. Na našche skutkowanje dyrbi šo tak hladacž, jako by to Khrystušowe džělo bylo. Na tym pak wschaf hišcže jara pobrachuje. My šchescžijanow hrosne šłowa rěcžecž šlyšchimy a hrosne skutki činicž widžimy, tak so bychmy najradšcho rjekli, psched tymi šo ženje Khrystušowe mjeno wurjekto njeje. Šdnyž šo dwaj psched šudnistwom wadžitaj, a jedyn chze druheho nješbožowneho ščžinicž; hdyž šo pjany šakrujo domoj mota a do domjazeho měra njeměr nošš; hdyž šo paduch wjecžor š doma šunje a po wijatnych ščžěškach t bližšeho domej bliži, abo hdyž nješmilny psched šhudym durje šamkaje a jeho š wudmami wot šwojich durjow wotehnaje — dha nam móžno njeje, šebi myšlicž, so je Khrystuš w bliskocži a so tajki człowjek na jeho pschifasnju to wscho czini a rěcži. Duž šedžbujmy na šwoje žiwjenje. My chzemy junu tu šamu drohu czahnyčž, po šotrejž je tón Šnjes t njeju špěl, my chzemy w tych šamych nješšech byčž, w šotrychž wón je, a jeho šbože chzemy tež my wužiwacž. Duž pak dyršimy tež hižom tu na šemi pokajacž, so šmy hašoš na nim jako na šwojim pjeńku, so jeho Duch naš pjelni a jeho plodny tež naš pscha.

Woda žiwjenja.

Nasch Šnjes a Ebóžnik steji w Šerusalemje na šotrošcžu. Wón widži, šak wodu pschedawarjo po hašach šhodža a ludžom ša pjenješy wodu poššicžuja, kiž w šožanych šudobjach na šhibjecže nošča. W Šerusalemje džě bě woda žadna. A ludžo rad tu dobru ščłódmu wodu šupowachu, so mohli šo š nej woššewicž. Duž tež Khrystuš psched ludži šupi a džěšche: Še-li šo šo šomu picž chze, tón poj še mni a napij šo! A tajki steji wón hišcže dženkš psched nami. Wěicže chze šo tež nam picž. Šenššteje wodny wschaf my w našchich krajinach žadni nješšmy, pschetož teje je wokoło naš wschudže doščž. Nimale šoždy dom ma psched durjemi šwoju šudžěň. A tola šmy lačžni doščž. Šak šebi tola po wodacžu šwojich hrěchow, po měje w šwědomnju a po tej prawdoščži žadamy, š šotrejž mohli na šudnym dnju wobšacž! Tuta lačžnoščž nam niž do ščije, ale do dušche rěša. A hdyž šo šmjercži bližimy, je tuta lačžnoščž hóršcha, hacž hdy by naš žadny woheň palik. Džak pak budž Bohu, so našch Ebóžnik pschi naš steji, kiž ma ša tutu našchu duchownu lačžnoščž pravu wodu. Tuta woda pak je jeho šwjate šłowo a wošebje tež to šłowo, kiž wón šoždemu pošfutnemu hrěšnikš praji, mjenujžy to šłowo: Dži š měrom, tebi šu twoje hrěchi wodate.

My mamy tutu šbožnu wodu žiwjenja wschudžom wokoło šo. Š šoždeje biblije w šwojim domje, š šoždeho přědowanja š ščłěki, šoždeho šchprucha, kiž hđže šlyšchich, šo wona žórli. A my ju pijemy a šmy tak šbožowni, so nam Khrystuš hrěchi wodawa a tu prawdoščž dawa, kiž psched Bohom placži.

Prawy pucž.

Šchol nan bě se šynom do hole dalokšje; Duž w nožnym bludže domowina dozpečž njeje. Ša šoždej šaku hlada šyn, na šoždy ščtom, Bycž jemu ša pucž w czěmnej nožy š pucžnikom. Šan pak, tón mjes tym wocži t hwěšdam šloža, Šaž chžyl wot njeja wocžakowacž wjazny šboža. Wšchě šakny něme šu a ščtomny mjelcžachu, Šlej, jeno š hwěšžiny t nam jašne pruhi du, Šiž dom naš šiwaju; duž hwěšdam wěru šamy, Šucž prawy ša šemju wot njeja wufnyčž mamy!

F.

Biblija.

Ščtož napšchecžimo bibliji rěcži, šebi myšlicž nješmě, so je něščto nowe wunamakał, na čož mohł šebi něščto wjedžicž. Šajšich je hižom w šastaršku žylš pakšmo bylo. Šižom psched wjazny dnyli 150 lětami je njewěrjazny Šranžowša, Šoltár š mjenom, kiž bě bohuzel lubuščł pruššeho šrala Šjedricha II, wěšcžik: „Ša što lět budže biblija nješnata kniha a budže jeno hišcže w štarých musejach ležecž jako šwěđł hlupošcže přědawšchich lětštokow.“ Š tutym wěšcženjom je pak mačo šboža měł. W tym šamym domje mjenujžy, w šotrymž je tute Boha hanjaze šłowa wuprajił, ma dženkš jendželšte bibliške šowarštwo šwóji ššlad, š šotrehož šo biblije po tyšžazach do luda ščželu. Šo je šwitowanje, kiž je Bóh na człowšku hordoščž wuštajil.

Šule hinajššeho wuščnja bě druhi Šranžowša, šnath 1. přěššdenta šranžowšškeje republiky po němsko = šranžowšškej wójnje, mjenujžy Šhiers. Šako šo ras w jenym šowarštwje, hđžež bě wjele woššebnych pschitomnych, wo wěrje rěcžěšche, džěšche wón: „Ščtož mje nastupa, šym ja ša tu štaru wěru, ša šchescžijanštwo, šajščž naš našch šatechismuš wucži. Šdnyž ja wschěch tych šudracžšokow widžu, kiž šo š nekajšej nowej, lěpsšej wěru nošča, rjeknu t nim: Ššchowajcže šebi šwoju nowu wucžbu a dajcže mi radšcho šušł wjazny wěry do teje štareje. Ša šym pschěšwědcženy, so šwěť žaneje lěpsšej doščaz njemóže. Šwoje pschěšwědcženje je to, so człowšti duch žaneje wěrošcže a žaneje rjanošcže wuplodžicž móž nješbudže, šotruž hižom w šchescžijanštwje nimamy.“

Šo šu rjane šłowa, njech šu tež se rta šatholšššeho šchescžijana rěcžane.

Džakuj šo ša wscho!

Šedny přědar w Šendželššej bu pod knješštwom Šarje Štuartowšje t šmjercži wjedženy. Dužy po pucžu hanješche jeho šat a woprašča šo jeho, hacž móže šo šwojemu Bohu tež ša to džakowacž. „Čžehodla niž?“ wón wotmolwi. „Tež čži tšjo mužoj wo wohenjowej pješy šu to mohli, a tón, kiž je jim bliški był, je tež mi bliško; ty wschaf jeho nješnajěšch. Ša pak čži radžu, so by pošutu čžinił a do njeho wěrik.“—W tym wošłomiku šo wóš, na šotryž šat runje šedžbowal nješbě, powrócži, a tón wobohi, wuwjášany jath, kiž šebi š rukomaj pomhacž njemóžěšche, šebi nohu šlama. „Móžěšch tež nětko hišcže šwojeho Boha šhwalicž,“ šat dale hanješche, „kiž šo tola, šaž šam widžišch, šubjenje doščž wo tebe štara?“ „Tež nětko hišcže,“ wobšrucžěšche wobohi šranjenny pschi wschěch šwojich bološčžach. „Šhwal teho Šnjesa moja dušča!“

Dokelž nětko teho šranjeného š runje škamanej nohu tola duščnje na ščžěpowžu špalicž njemóžachu, domješechu jeho šašo do jastwa, so bychu jemu najšpředny nichu šahojili a so by pschi wotprawjenju pošdžišcho tola š najmjěššcha ššacž mohł. Šacž mješšche wón tež ša to džakowny byčž? — Šralowa Šarja Štuartowa něščto

dnjom na to wumrje, a jako bě teho franjehého předarja noha sahojena, pschesta wscho pschesčžhanje, a wón bu s jastwa puschčženy. Tak bě šo tola sa stamanje šwojeje nohi s pošnym! prawom Bohu džakował.

Boži měšacžk.

(Na žadanje pschekožik F.)

Boži měšacžk s čžicha khodži
Psches wječorne mróčžele;
Semu Bóh, kiž šwěty wodži,
Tamnu čžět hičž kasał je.
Ešwěcz wón tebi, kiž šy spróžny,
Nuts do čžichej komorki!
Njech čži mēr a pošoj nóžny
Sa wutrobu wobradži.

Boži měšacžk mjelcžo fracži
Po njebjeskei mōdrinje;
Bohu jeho šwětko płacži,
Wšychčži jemu khwalenje.
Šhladuj šwěrnje wón k nam dele
S nóžnych mrokw na semju
Zako paštyč, kiž nam sežele
Božu luboščž sa duschu!

Boži měšacžk, šlěbrojašny
Wšychčžiwšchi šo w hwěidžinje,
Ešwjatocžnje we schacže krašny.
W šwětkych honach pucžuje.
Troštat šrudnych, pošok Boži,
Kiž nad mērom trōnuje,
Njech šo k rjeišchim seram škoži
A naš domoj dowjedže!

Něšyto Bohu k čžesči.

Sa běch, tak pomjeda jedyn duchowny, ras w Hornjej Bajerškej w kupjelach. Tam šhonich, šo je mjes hoščžemi tež jara njewěrjazy profesor, kiž by wschu wēru hanil. Duž ras do hoščženza stupich, šo bych w nim šchalku khoseja wupik. Bórsy po mni šastupi wošebny muž, poštrowi mje s krotka a šydnny šo sa moje blido. Šo bych šo s nim do rěčžow dał, džach, na rjanu šahrodu poškasuju: „Kaš rjenje je Bóh tola semju wupyšchik!“ „„Dha šče Wy pošajkim tež jedyn s tych, kiž hiščžje do Boha wērja?““ bě jeho wotmolwjenje. „A wy niž?“, šnapšhecžiwich jemu, „dha je mi Waš žel“. Tón paš chžyche šo šam praweho čžinicž a rěčžesche dale: „„Sa wo žanym Boshy ničžo njewēm, a hdy by žadny byl, by šo mi pošasacž dyrbjal, husto doščž šym jeho k temu nusował.““ Někto wjedžach, šo bě to tón njewěrjazy profesor, kiž šo mnu rěčžesche. Sa k Bohu šdychnych, šo by mi te prawe šłowa do rta dał, a wón je to tež čžinił. Duž dach šo ja někto do njeho s tymlemi šłowami: „Šaj wschal, Bóh někohožkuli strowi, kiž šo jemu njepodžakuje. Šdyž paš chže šo šchtó s Bohom šetkacž a jeho wohladacž, dyrbi tež na jeho pucžach khodžicž. Pschi wschēm tym paš šo tola džiwam, šo Wy wo Boshy ničžo wjedžicž njechacže, hdyž wón tola w 5 rěčžach k nam čžłowjekam rěčži.“ „„Šchto?““, džiwasche šo tón profesor, „„Bóh s nami, kaž prajicže, w pječžich rěčžach rěčži? Sa tola ani jeneje njesnaju, w kotrejž by k nam rěčžak!““ Duž wsach ja šašo šłowo a džach: „Pošhladajče jeno won do pschirody. Škōždy šchtom, škōžda škōřta, škōžda kwětka khwali mudroščž a wschehomōž našcheho Boha. To je ta

prēnja rěčž, ta rěčž Božje štwórbny“. „„Mi tale rěčž““, wotmolwi s krotka professor, „„ničžo njeje““. „Teho dla“, poštracžowach ja, „Bóh s nami hiščžje jašnišcho rěčži, mjenujžy psches šwědomnje. Ešwědomnje je Boži hlōš we wutrobje. Tón je tež s Wami hižom rěčžal a Wam wschelaku njeprawdu porokował. Njewěščje Wy wo tutej rěčži Božeho erta ničžo?“ Duž šo wón wotmjelkny, pschetož tutu rěčž Božu wón derje šnajesche. „Hiščžje jašnišcho“, rošestajach ja dale, „rěčži paš Bóh psches čžiščžane šwjate pišmo. W nim je wón šwoju wolu šjewik, šo bychmy šhubjeni njebyli, ale wěčžne žiwjenje mēli, a šchtōž chže na prawdu pošłuchacž, temu šo wucho sa Bože šłowo šame wot šo wotewri. To je ta štečža rěčž Boža“. „Šchtōž paš někto“, tak rěčžach dale, „trochu do žiwjenja hlada, dohlada šo bórny, šo Bóh je šwojim šudženjom a khostanjom rěčži. Šchtōž šle čžini, temu jo Bóh na jeho šłowu šaplacži. Někotreho čžłowjeka, kiž bě šo w hrěchach hordžik, je wón porašyl a někotremu hrěšchnemu ludej hubjeny šonž dał, tak šo ludžo šhonichu, kaš pišmo prawdu rěčži: Njemylcže šo, Bóh šo njeda sa šmēch mēčž. To je jeho šchtwórtka rěčž. Napošledku paš wón tež se šwojim trošchtom rěčži. Šchtōž šo jemu dowēri a po jeho kašnjach čžini, temu šwjaty Duch šwědčženje do wutrobny pošoži, šo je wón Boži Šsyn a šo šo Bóh sa njeho štara. Šajki k Bohu rěčži kaž k šwojemu naney, a Bože šłowo šlyšchi, jako by jeho nan s nim rěčžak. To šu te pječž rěčžow Božich, s kotrymiž wón k nam rěčži.“

Šdyž běch šlōncžik, poštaný profesor, pošlicži mi ruku a džesche: „„Wy šče we šwojej wērje šbožowny muž!““ „Bóh dał“, jemu šnapšhecžiwich, „šo byščžje to tež Wy bórny byli“, a škōžich jemu ruku. Šak husto hacž šym šo pošdžišcho na hašy s nim šetkał, štrowjesche mje tón profesor jara pschecželnje, a ja tež šlyšchach, šo wēru ženje hanil njeje.

Wschelake s bliska a s daloka.

— Pomnik sa rječčerskich wojerjow pola Wyškofeje psched 100 lētami je nimale dotwarjeny a budže wěščje 18. meje poškwječženy. Bohaty wopyt šo woczakuje, wošebje wot wojerškich towarštwow, tež šastupjerštwu tych regimentow, kotrež šu tehdom tam šobu na bitwischčžu štafe.

— Šajki kralowski špěw „Krala Bóh pošohnuj“ ma šwoju 100 lētnu historiju. Pěšnjeny je wón wot teho 1760 w Draždžanach narodžehého, 1806 šemrjeteho kommerziškeho radžicžela Šurja Šhorle Alexandra Šychtarja, kotryž běšche w Šipšku a Wittenbergu študował. Kaž ludowe špěwy, n. psch. štraža pschi Šheinje, wjele prjedy pěšnjena, hacle poš sacžiščžjom mōžneho ludoweho wubudženja psches wóžnu 1870/71 do luda pschišdže, tak je tež našch kralowski špěw hacle poš šmjercži pěšnjerja w čžěžkich čžašach wōtžneho kraja do luda pucž namakał. Wón šo špěwasche 5. junija 1815 w Šofelowej šahrodže k lēwizy Šobja (nětko Antonež hoščženz) pschi šahrodžinym šwjedženju, džej pošdžišcho pschi pošdobnej škladnoščži na Šinkowych kupjelach k prawizy Šobja a 3 dny pošdžišcho, 7. junija 1815, jako kral Šjedrich Šlugust Šrawy šo s jatby wróčži, psched hrodom w Draždžanach, hdyž mējachu Šipščžanizy študencži čžah se šmōlnizami. Wot teho čžaša bu ludowý špěw pošchudžom šnaty a pschi wschēch šwjatocžnosčžach rady špěwany.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola šnjesow duchownych, ale tež we wschēch pschedawarňjach „Šerb. Nowin“ na wsach a w Budyšchinje dostacž. Na šchtwórcžlěta płacži wón 40 pj., jenotliwe čžiščla šo sa 4 pj. pschedawaju.